

יוסף ורחל

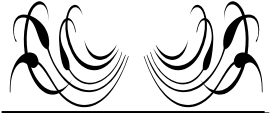
נערך ויוצא לאור ע"י "הסדר יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "יוני המעלה")
 העלו ל"אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1422

מתפלל

שבת כ' תשרי ה-תשפ"ג
 פרשה: א. ראה אתה אומר
 ב. וביום הששי
 הפטרה: והיה ביום ההוא

הדלקת נרות - 17:48
 צאת השבת - 18:40
 ר"ת - 19:18

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:40

שעות	בראשית	סוכות
עמוד השחר:	5:42	5:36
זמן טלית:	5:49	5:43
זריחה:	6:49	6:44
חצות:	12:25	12:26
מנחה גדולה:	12:52	12:55
שקיעה:	18:00	18:09

"דפנות הסוכה"
 במילה 'סכה' רמוזים דיני מחיצות הסוכה: יש מי שעושה ארבע מחיצות כמו האות 'ס', שיש לה ארבע מחיצות. יש שעושה שלוש מחיצות, כמו האות 'כי'. ויש שעושה שתיים כהלכתן ושלישית 'טפח', כמו האות 'ה', שיש לה שתי מחיצות שלמות ושלישית טפח...

העלון לרפואת חמי וחמולי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בן דוד ובנויה מרת אחותי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"נגיל ונשמח בשמחת התורה"

אחד מגדולי ישראל שאל, מדוע בחג הסוכות נאמרה המצוה "ושמחת בחגך, והיית אך שמח", והוא קרוי "זמן שמחתנו", ואילו בפסח לא נצטוונו במפורש על השמחה. מה נשתנה פסח סוכות? ותרין, שבסוכות נאמר "כל האזרח בישראל ישבו בסוכות", ודרשו חז"ל שראויים כל ישראל לשבת בסוכה אחת. סוכות הוא חג האחדות. חג האושפזין. אלו מבקרים אצל אלו, ואלו אצל אלו, והשמחה רבה. אבל בפסח, כל אחד והומרותיו, כל אחד ודקדוקיו, פלוני אוכל רק מצות עבודת יד, פלוני אינו אוכל אורז או קטניות, אחד מתנור מזה ואחד מזה. אמנם ישראל קדושים, ומנהג אבותיהם בידהם, אבל אין שמחה שורה כשכל אחד מסתגר בפניתו ואוכל מפינתו...

חג שמחת תורה, "שמיני עצרת" בלשון הכתוב, הוא מיוחד במינו. ומדוע? משום שלכל חג יש מאפיינים ויש סיבה, חוץ מהחג הזה, בפסח אוכלים מצות, בראש השנה תוקעים בשופר, בסוכות נוטלים ארבעה מינים ויושבים בסוכה. אבל ב"שמיני עצרת" לא נאמר בתורה מה עושים בו, חז"ל הם שקבעוהו ל"שמחת בתורה". לכל חג יש סיבה. ראש השנה ויום כיפור הם ימי הדין, פסח וסוכות - זכר ליציאת מצרים, שבועות - חג מתן תורה. אבל "שמיני עצרת" - על שום מה? מדוע?

חז"ל השמיעונו מדוע. זוהי מסיבת פרידה מיוחדת בסיומם של החגים: "כמו בנים הנפרדים מאביהם, והוא אומר להם: קשה עלי פרידתכם, התעכבו עוד יום אחד". בגמרא המשילוהו למלך שאמר לאוהביו: "עשה לי סעודה קטנה, כדי שאהנה ממך". זהו הטעם להג. ועכשיו נוכל להבין מדוע קבעו חז"ל כי דוקא ביום זה נסיים את התורה ונתחיל אותה מחדש, נגיל ונשמח בה, ונערוך הקפות בשירה ובריקודים.

משל למה הדבר דומה, זוג התחתן ושררה ביניהם אהבה וחיבה, וכמו תמיד החיים שחקו והמירדות גברו, הבעל רץ אחר הפרנסה יומם ולילה, והאשה גידלה את הילדים והשגיחה על הבית. יום אחד אומר לה הבעל: מה קרה לנו? בואי ניקח פסק זמן, הכיני לי סעודה קטנה ונשכח לשעתיים מכל העולם. נסלק הציידה את הדאגות, את הפרנסה, את הבעיות. שעתיים לעצמנו. זהרו פניה של האשה, היא הכינה את הסעודה, וענדה את השרשרת שהבעל קנה לה אז, בימים ההם. להראות לו, עד כמה היא שמחה במתנתו ובתשומת לבו.

אף אנו כך. הקב"ה הזמין אותנו לסעודה קטנה, ואנו שמחים במתנתו - בתורה הקדושה שנתן לנו.

העלון לע"פ דודי דוד סויסה בר אסתר ע"ה שנלב"ע כ' תשרי תשפ"ג.

הדיין מעביר ידו על עינו. דומה כי הנקודה הזאת בסיפור קשה עליו במיוחד. "הרב הלך לארון, הוציא לירה וחצי ונתן לי, ואחר כך אמר: לך לשלום, ואל תשכח לבוא גם מחר!"

"הלכתי ולא שכחתי לחזור. הבית של הרב היה בשבילי כמו קן חלומי, מלא חמימות, נעימות, רכות, כל מה שלא הכרתי בבית השבור של ההורים האומללים שלי."

"יום ועוד יום חלף. והרב, באהבה על אנושית. דאג לי כאילו הייתי בנו היחיד. דאג שאוכל, שאשתה. שאשן, שיהיה לי כסף, שולח אותי ומבקש ממני לחזור."

"עם הזמן נודע לי, שיש בשכונה עוד שנים עשר ילדים כמוני, שהרב משמש להם כאב וכאם גם יחד. הייתי אסיר תודה. וכשהרב ביקש ממני להניח תפילין, לא יכולתי לסרב, מה גם שבגללו התעורר אצלי רגש שלא הכרתי קודם לכן, רגש של אהבה. הרב החיה בליבי את הרגש הזה כלפיו ...

"לאט לאט התקדמתי. הרב החל ללמד אותי מצוות. נטילת ידיים. ברכות. תפילה, שבת. הוא למד איתי חומש, משניות, הלכות. בשלב מסוים רשם אותי לישיבה, כשהוא לוקח עלי אחריות מוחלטת."

"בהגיעי לפרקי השתדכתי עם בת סמינר 'בית יעקב'. כשהרב מסדר לי קידושין. הוא עודד אותי להמשיך בכלל הוראה ובכולל דינות. ובזכותו אני משמש כיום כדיין בבית הדין הרבני. הוא שחיתן את ילדי, ושימש כסנדק בבריתות של נכדי."

האוטובוס נכנס לרציף של התחנה בטבריה והדיין ואלישע נעמדים, מתכוננים לרדת.

"אז אל תתייאש מהתלמידים שלך", מנצל הדיין את הרגעים האחרונים של המפגש הבלתי מתוכנן לתובנה מסכמת. "אל תתייאש מהם, תזכור שגם אני הייתי כמותם פעם. רק תאהב אותם, תהיה מתוק אתם, תתפלל עליהם ותדאג להם. תהיה בשבילם כמו שהרב היה בשבילי. יום יבוא והם יחזרו. אני מבטיח לך."

אוויר הלילה הטברייני מכה בפניהם, והדיין קומץ אגרופו לאות עידוד ומבקש לילך לדרכו. אבל אלישע עוצר בעדו.

"רק עוד שאלה אחת", הוא מבקש. הסיפור כבש אותו לחלוטין והוא חייב לדעת איך קראו לרב המופלא ההוא. "מי זה היה הרב הזה? לא אמרת לי, איך קראו לו?"

"למה אתה אומר 'קראו לו'?! מתקומם הדיין. "עדיין קוראים לו! הוא עוד חי! אמנם הוא זקן מאוד. כבר בן תשעים ושנים, אבל חי וקיים!"

"ומיהו?" מתעקש אלישע לדעת. "מרן הרב עובדיה יוסף! מהדהדת התשובה ברציף של טבריה. קראו לו! ועדיין קוראים לו! עוד יוסף חי ...

הודעות מרכז "חנה ונח" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

piko netzp & arehici

"בסוכות תשבו שבעת ימים"

שאל רבינו חיים ויטאל זצ"ל, מדוע כתבה התורה "סוכות", לשון רבים. מדוע לא כתבה "בסוכה תשבו שבעת ימים? ותירץ, שהתורה הקדושה רמוזה כאן, שישנן שתי סוכות! שהיושב בסוכה בעולם הזה, יזכה לישוב בסוכות עורו של לוייתן לעתיד לבוא, במחיצת כל צדיקי עולם! וזהו שאמרו במדרש: "סוכה תהיה לצל יומם", אמר הקב"ה, כל מי שקיים מצות סוכה בעולם הזה, אני מגן עליו מחמתו של גיהנם. שנאמר: "כי יצפנני בסוכה ביום רעה!"

"בסוכות תשבו שבעת ימים"

כתב הרב "שפתי כהן" זצ"ל, שלאחר הימים הנוראים שעברו עלינו לשלום, ולאחר תשובת יום הכיפורים, מגיע האדם להכרה שהעולם הזה הוא כדירת עראי ויש להכין צידה – תורה ומצוות – לדירת הקבע הנצחית. לפיכך, הורתה לנו התורה לצאת ולקבוע משכננו בדירת עראי שבעה ימים, הרומזים לשבעים שנות האדם. וביום השמיני, הרומז לעולם הנצחי, לחוג את שמחת התורה. כדי לקבוע בנפשנו, שאין זוכים לעולם הנצחי אלא על ידי התורה, לימודה ושמירתה!

"בסוכות תשבו שבעת ימים"

רבינו האביר יעקב אבוחצירא זצ"ל בספרו "פיתוחי יומם", עמד על כך שבכתוב מופיעה המילה סוכות שלש פעמים. פעמיים הראשונות בכתוב חסר: "בסוכות תשבו שבעת ימים, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות", ובפעם השלישית בכתוב מלא: "כי רמוז לשני בתי המקדש השלישי שיבנה במהרה בנין עולם, ועינינו תחזנה בהדרתו במהרה בימינו!"

"תשבו שבעת ימים, כל האזרח"

רבותינו ז"ל אמרו, שביציאת האדם מביתו לישוב בסוכה, עליו לכוון שאם נתחייב חובת גלות, יחשב לו כאילו גלה מביתו. והלא גלות מכפרת עוון" (סנהדרין לז:). רמוז לכך, מצא הרב "אורח מישור" זצ"ל, כי סופי התיבות של "תשבו שבעת ימים כל האזרח", הם "תמחול!"

"שמעו ה' קול יהודה"

פירש מרן החיד"א זצ"ל: חז"ל דרשו הפסוק "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים" – מה גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים, שהיו עוסקים בתורה. שזכות התורה הנלמדת בישיבות הקדושות חופפת על מגיני הארץ לגונן עליהם מכל רע לחזקם ולאמצם. וזהו שנאמר: "שמעו ה' קול יהודה" הוא קול לימוד התורה, ועל ידי זה "ידי רב לו, ועזר מצריו תהיה". ויותר, כי מתוך "צרי" תבוא העזרה, שהאויבים יסתכסכו בינם לבין עצמם, ואנו נוושע!

"שמעו זבולון בצאתך"

ידוע שיששכר וזבולון ערכו ביניהם הסכם שותפות. שבט יששכר עסק בתורה הקדושה, ואלו שבט זבולון הפליג באניות סוחר ועסק בפרקמטיא, ופרנס את יששכר, וחלקו שוה בשוה בשכר לימוד התורה. והנה, בנוהג שבעולם, סוחר המפליג למסחרו דואג וחושש מסערות בלב ים, מפגעי מסחר וטבע, ואינו שמח אלא בשובו. אבל כאן, אמר הגאון רבי שמואל די אוזידא זצ"ל, זבולון שמח בצאתו, כי זכות תורתו של יששכר מגינה עליו!

"אין כא-ל ישורון"

אמרו במדרש: אין כה', ומי כה'? ישורון, היינו יעקב אבינו. שהקב"ה כתוב בו "ונשגב ה' לבדו ביום ההוא", ואצל יעקב כתוב: "ויוותר יעקב לבדו". מה כוונתם? הסביר הגאון רבי מאיר ביקייהם זצ"ל: בבחינה מסוימת שווה פעלו של יעקב אבינו לפעלו של הקב"ה. שכן כפי שלעתיד לבוא יבטל הקב"ה את הרע והסיטרא אחרא מן העולם ויקויים "ונשגב ה' לבדו ביום ההוא", כך פעל יעקב אבינו לגבור על שרו של עשיו כאשר נותר לבדו במעבר יבוק – וניצחו!

לילות ליל שבת

דיני עונג שבת וכבוד שבת, וההכנות לקראת שבת ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

ובכמה מקומות נכון להחמיר שלא ליהנות מן המלאכה שעשה הגוי עבור היהודי לעולם, וכמו שיבואר להלן (סימן רמד סעיף טו והלאה). וכן פעמים שאסור ליהנות משכר המלאכה שעשה הגוי בשבת עבור היהודי, וכמו שיבואר להלן (סוף סימן רמה). ועיין עוד בסימן רעו ובסימן שכה).

מחאה ביד הגוי העושה מלאכה עבור יהודי

א. כשרואה היהודי שהגוי עושה מלאכה בשבילו בשבת באופן שאילו היה אומר לו לעשות כן יש איסור בדבר, צריך למחות בידו שלא יעשה כן. ויש אומרים דהיינו אפילו אם עושה כן הגוי על דעת עצמו בלי שיאמר או ירמוז לו היהודי לעשות כן בשבילו. ויש אומרים שאם עושה הגוי על דעת עצמו מבלי שיאמר או ירמוז לו היהודי אין צריך למחות בידו.

אבל אם הוא באופן שאין איסור בדבר, כגון שמסר לו לעשות מלאכה בקבלנות, וקבע עמו תשלום שכרו קודם השבת, והגוי עושה המלאכה בשבת על דעת עצמו כדי למחר לסיימה, (ראה להלן סעיף ד'), וגם אין בדבר חשש מראית העין, אין צריך למחות בידו.

ואם התנה עם הגוי שלא יעשה עבורו המלאכה בשבת, ואף על פי כן עושה הגוי המלאכה על דעת עצמו, נחלקו בזה הפוסקים אם צריך למחות בידו, ויבואר דין זה להלן (סימן רמד סעיף כ').

ועיין להלן (סימן רנב סעיף יא) כמה פרטי דינים בענין מחאה ביד הגוי שלא יעשה מלאכה עבור היהודי בשבת.

גוי העושה מלאכה בשבת עבור יהודי בקבלנות

ד. יהודי שנתן מלאכה מסוימת מערב שבת לגוי לעשות עבורו, ומשלם לו שכרו בקבלנות לפי עבודתו, ולא לפי זמן עשיית העבודה, והבטיח לו שישלם לו כראוי על עבודתו, אם היתה עבודת הגוי בדבר התלוש מן הקרקע, כגון שנתן בנד לחייט גוי שיתפור עבורו, או שנתן לו מכונת שיתקן אותה עבורו, יש להקל בזה אפילו אם הגוי עושה מלאכה זו גם בשבת, ואפילו מוסר לו המלאכה סמוך לשבת, מפני שאין הגוי עושה המלאכה בשבת אלא על דעת עצמו כדי למחר להשלים המלאכה וליטול שכרו.

ואם מסר לו המלאכה קודם השבת באופן שיכול הגוי לגמור המלאכה עד השבת, יש להקל אפילו אם לא הבטיח לו שישלם לו שכרו.

Shabbat for Me

"היה מנשק ובוכה"

כתב הגאון הקדוש רבי אליהו מאני זצ"ל, רבה של חברון, בספרו "שיח יצחק", וזה לשונו: מעשה בחסיד אחד שהיה מנשק הספר תורה ביום שמחת תורה, והיה מתחנן ובוכה.

אמרו לו: מה מקום לבכיה זו?

אמר להם: ביום שמחתה של תורה אני מתחנן לפייסה על ביטול תורה ועלכונתה הגדול. ומקבל אני עלי מנאן ולהבא לשמור כל דבריה. ואם, כשיעבור ספר התורה ופיתח לעיני הציבור, לא שת לבו להרהר בתשובה ולהתחרט על מה שקבר בביטול התורה ומצוותיה. ולהתחנן לפניו יתברך למחול לו את כל עוונותיו – אלא, אדרבה, הוא עומד במדרו, הרי הוא בדר "עין פנים לניהנם" וראוי לעונש גדול. והוא משל למלך בשר ודם שבעק על עבדיו על שפגעו בכבודו, ובא יום ועבר לפניו ולא קמו ולא זעו ממנו, ולא שת ליבם להתרפס אליו – כמה הם ראויים לעונש יותר מקודם. כן הדרב רזה, האדם העובר ספר תורה לפניו ולא שת לבו לשוב על מה שחטא בעלבו תורה, הלא השכל יחייב שראוי לעונש גדול. הרמב"א לייצץ.